

מביתך. מביתך במדיק. וכן היה. במה שעבר עליו נענש. ומה דוד המלך כף - שאר בני העולם על אחת במה וכמה.

פתח אחר ואמר, (תהיים צד) לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. למדנו, במה זוכים ישראל שאינם יורדים לגיהנם כמו שאר העמים עובדי עבודה זרה, ואין נמסרים בידי דומה? (אלא) באות הזו.

שכך למדנו, בשעה שאדם יוצא מן העולם הזה, כמה קבוצות של (מלאכי הבלה) מחבלים נפקדים עליו. מרימים עינים ורואים את האות הזו, שהיא ברית הקדש, ונפרדים ממנו, ואינו נתן בידי דומה לרדת לגיהנם. שכל מי שנמסר בידו, ודאי יורד לגיהנם. ומהאות הזו פוחדים עליונים ותחתונים, והדינים הרעים אין שולטים בו באדם אם הוא זוכה לשמר את הברית הזו, משום שהוא נאחז בשמו של הקדוש ברוך הוא.

בין שדוד המלך לא שמר את אות הברית הזו פראוי, העברה ממנו המלכות, ונטרד מירושלים. מיד פחד, כי סבר שיורידו אותו מיד, וימסרו אותו ביד דומה וימות בעולם ההוא, עד שהתבשר עליו, שכתוב (שמואל-ב ב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות. באותה השעה פתח ואמר, לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי.

פתח אחר ואמר, מה זה [שכתוב] שאמר דוד (שם טו) והראני אתו ואת נהו? (מהו והראני אתו ואחר כך ואת נהו?) מי יכול לראות את הקדוש ברוך הוא? אלא כף שנינו, בשעה ההיא שגזר עליו אותו הענש, ודוד ידע שעל שלא שמר האות הזו פראוי נענש בזה, שהכל יחד אחוז, והכל נרמז באות הזו, ולא נקרא צדיק מי שאינו

ומה דוד מלפא הכי שאר בני עלמא על אחת במה וכמה.

פתח אידך ואמר (תהלים צד) לולי יי עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. תאנא במה זכאן ישראל דלא נחתי לגיהנם פשאר עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות ולא אתמסרן בידי דדומה, (אלא) בהאי את.

דהכי תאנא בשעתא דבר נש נפיק מעלמא כמה חבילי (מלאכי הבלה) טהירין אתפקדן עליה. זקפין עינא וחמאן האי את דהוא קיימא דקודשא, אתפרשן מניה, ולא אתיהיב בידי דדומה לנחמא לגיהנם, דכל מאן דאתמסר בידי נחית לגיהנם ודאי, ומהאי את דחלין עלאין ותתאין, ודינין בישין לא שלטין ביה בפר נש אי איהו זכי לנטורי ליה להאי את, בגין דהוא אתאחיד בשמא דקדשא בריך הוא.

בין דדוד מלפא לא נטר את קיימא דא כדקא חזי, אתעדי מניה מלכותא ואתטריד מירושלם. מיד דחיל דסבר דייחתון ליה מיד וימסרון ליה בידי דדומה וימות בההוא עלמא, עד דאתבשר ביה דכתיב, (שמואל ב ב) גם יי העביר חטאתך לא תמות. ביה שענתא פתח ואמר לולי יי עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי.

פתח אידך ואמר מאי האי (דכתיב) דאמר דוד והראני אתו ואת נהו. (מאי והראני אתו ואחר כך ואת נהו), מאן יכיל למחמי ליה לקדשא בריך הוא. אלא הכי תנינן בההיא שענתא דאתגזר עליה ההוא עונשא, ודוד ידע דעל דלא נטר האי את פדקא יאות אתענש בהאי, דכלא כחדא אחידא, וכלא מתרמיז בהאי את, ולא האות הזו פראוי נענש בזה, שהכל יחד אחוז, והכל נרמז באות הזו, ולא נקרא צדיק מי שאינו

שומר אותו כראוי - הנה מבקש בקשתו ואומר, והראני אתו ואת נהו.

מה זה אתו? [האות שלו, אות הברית, שנבר אותו של הקב"ה האות שלו] זו אות הברית [שלו] הקדושה, שהרי אני פוחד שאבדה ממני. מה הטעם? משום ששני אלו - המלכות וירושלים - אחוזות בזה. ומשום כך תלה בבקשתו אתו ואת נהו, שפתח המלכות של האות הזו למקומה, והכל דבר אחד.

פתח אחר ואמר, (איוב ט) ומבשרי אחזה אלוה. מה זה ומבשרי? הנה צריך להיות ומעצמי! אלא מבשרי ממש, ומה היא? שכתוב (ירמיה יא) ובשר קדש יעברו מעליך, וכתוב (בראשית יז) והיתה בריתי בבשרכם. ששנינו, בכל זמן שנרשם אדם ברשם הקדוש של האות הזו, ממנה רואה את הקדוש ברוך הוא, ממנו ממש, והנשמה הקדושה נאחזת בו.

ואם לא זוכה, שאינו שומר את האות הזו, מה כתוב? (איוב ד) מנשמת אלוה יאבדו, שהרי הרשם של הקדוש ברוך הוא לא נשמר. ואם זוכה ושומר אותו, אין השכינה נפרדת ממנו. מתי מתקיים בו? כאשר הוא נשא, והאות הזו נכנסת למקומה [ששנינו, מה הטעם וא"ו ה"א הולכות יחד? אלא אחת זכר ואחת נקבה]. משתתפים יחד, ונקרא שם אחד, אז שורה עליהם החסד העליון. באיזה מקום שורה? בצד הזכר. ומי החסד? חס"ד א"ל שבה ויוצא מהחכמה העליונה ומתעטר בזכר. ומשום כך נתבשרמת הנקבה. [נ"א ששנינו, חסוד של ו"ו ה"א הולכים יחד כמו שזכר ונקבה משתתפים יחד והם אחד, אז שורה עליהם החסד העליון, ומתעטר בזכר ונתבשרמת הנקבה].

עוד שנינו, אלוה כף הוא. א"ל, אור החכמה. ו' זכר, ה' נקבה.

אקרי צדיק מאן דלא נטר ליה פדקא יאות, הנה בעי בעותיה ואמר (שמואל ב טו) והראני אתו ואת נהו.

מאי אותו, (אות דיליה אות הברית דהא אותו דקדשא ברוך הוא, את דיליה) דא את קיימא (דיליה) קדישא דהא דחילנא דאתאביד מנאי. מאי טעמא בגין דתרין אלין מלכותא וירושלם בהאי אחידן, ובגין כך תלי בבעותיה אותו ואת נהו דיתהדר מלכותא דהאי את לאתריה. וכלא חד מלה.

פתח איך ואמר (איוב ט) ומבשרי אחזה אלוה, מאי ומבשרי, ומעצמי מיבעי ליה. אלא מבשרי ממש. ומאי היא. דכתיב (ירמיה יא) ובשר קדש יעברו מעליך. וכתוב (בראשית יז) והיתה בריתי בבשרכם. דתניא בכל זמנא דאתרשים בר נש בהאי רשימא קדישא דהאי את, מניה חמי לקדשא ברוך הוא. מניה ממש. ונשמתא קדישא אתאחידת ביה. ואי לא זכי. דלא נטיר האי את. מה כתיב (איוב ד) מנשמת אלוה יאבדו. דהא רשימו דקודשא ברוך הוא לא אתנטיר. ואי זכי ונטיר ליה, שכינתא לא אתפרש מניה. אימתי מתקיימא ביה כד אתנסוב והאי את עייל באתריה, (מציון דתניא מאי טעמא וא"ו ה"א אלוין כחדא, אלא חד דכר וחד נוקבא) אשתתפו כחדא ואקרי חד שמא, פדין חסד עלאה שרייא עלייהו. באן אתר שריא בסטרא דדכורא. ומאן חס"ד חס"ד א"ל דאתי ונפק מחכמה עלאה ואתעטר בדכורא ובגין כך אתבסמת נוקבא. (נ"א דתנו רז"א דו"ו ה"א אלוין כחדא כגוונא דדכר ונוקבא אשתתפו כחדא ואנון חד, גדין חסד עלאה שרייא עלייהו ואתעטר בדכורא ואתבסמת נוקבא).

תו תנינן אלוה הכי הוא א"ל נהירו דחכמתא. ו' דכר ה' נוקבא. אשתתפו